

Lundström: “La meva fe s’ha intensificat a mesura que he conegut persones de cultures diferents”

Ds, 9/05/2015 per Catalunya Religió

Entrevista a Rolf Lundström, pastor del Centre Cristià Victòria

([Afers Religiosos](#)) **Rolf Lundström** i la seva dona, **Sònia**, van arribar a Barcelona l’any 1972. Després de 26 anys predicant en aquesta ciutat, van anar a fer de pastors a una comunitat de Vic, on es van establir finalment i hi van crear el Centre Cristià Victòria. El [darrer butlletí](#) de la Direcció General d’Afers Religiosos inclou una entrevista a Lundström on parla de la seva fe i vocació pastoral.

El dia 24 de maig serà la Pentecosta. És una festivitat important per vosaltres? La celebrareu d’alguna manera especial?

La Pentecosta és una data important que cal recordar. A la nostra església commemorem aquest dia amb un sermó especial i durant la predicació recordem el descens de l’Esperit Sant sobre els apòstols. Sens dubte, és un fet molt important que cal recordar.

Nascut i format a Suècia, als 30 anys vau arribar a Catalunya després d’haver servit a Bolívia com a missioner. Com arribeu i decidiu establir-vos a Vic?

La meva dona i jo vam arribar a Barcelona l’any 1972 i vam estar 26 anys predicant en aquesta ciutat. Després em van demanar que anés a fer de pastor a una comunitat de Vic, i al cap de dos anys vam decidir anar-hi a viure. Vic és una ciutat que ofereix qualitat de vida. A Barcelona hi ha més moviment i s’hi viu més ràpid; és una ciutat més estressant. La meva família i jo estem contents d’haver-nos establert a Vic.

Bolívia, Barcelona, Vic... Què us ha portat a ser missioner arreu del món?

Des de ben petit m’he sentit cridat a ser missioner. Vaig néixer en una llar molt piadosa. Quan era petit, acompanyava els meus pares a l’església i de seguida vaig sentir la vocació i vaig saber que volia ser missioner. Per això vaig estudiar teologia. Va ser una manera de créixer i de posar a prova la meva vocació. Després vaig anar a Bolívia com a missioner i hi vaig conèixer la Sònia, la meva dona, que també era missionera. Vaig estar a Bolívia pocs mesos perquè em vaig posar molt malalt, a punt de morir. Aleshores vaig tornar a Suècia on em vaig poder recuperar, i després ja vaig venir a Barcelona, amb la meva dona i la nostra filla. A Barcelona va néixer el nostre segon fill.

Com ha evolucionat la vostra fe, al llarg de la vostra vida, marcada per aquests viatges?

A mesura que he anat coneixent persones de països i de cultures diferents, la meva fe s'ha intensificat. Al llarg de la meva vida he conegut persones de cultures molt diferents que necessiten ajuda espiritual, i això ha fet que la meva fe sigui més profunda que abans.

A Vic, l'any 1998, vau fundar-hi el [Centre Cristià Victòria](#). Quina és la història d'aquesta església evangèlica?

Quan era pastor a Barcelona, algunes persones de Manlleu em van demanar si volia ser el pastor d'una comunitat que hi havia allà. Al començament, realitzàvem els cultes i les reunions en un domicili particular de Manlleu, perquè no teníem local. Però la comunitat va anar creixent i vam decidir que havíem d'establir-nos en un local. En aquella època començava a venir gent de Vic a les reunions. Per això vam decidir llogar un local petit de Vic. La comunitat, però, va seguir creixent i vam veure que hauríem de buscar un local més gran. Durant un temps vam realitzar les reunions en un seminari catòlic que ens van cedir temporalment, fins que ens vam establir al local actual.

Actualment la comunitat està formada per unes 100 persones de 15 nacionalitats diferents. La majoria de membres de l'església són de l'Àfrica subsahariana, sobretot de Ghana i de Nigèria. La meva filla s'ha casat amb un pastor nigerià i això explica, en part, que tinguem tanta relació amb persones d'aquests països. Però a l'església també hi vénen catalans i persones d'altres països d'Europa i d'Amèrica llatina.

Heu desenvolupat la vostra tasca missionera i pastoral al costat de la vostra esposa, Sònia. Es podria dir que heu compartit tota aquesta tasca?

Sí, la meva esposa i jo sempre hem compartit la tasca pastoral. De fet, ella també era missionera quan ens vam conèixer a Bolívia, abans de casar-nos. Després de tenir els fills, ella es va dedicar més a tenir cura dels fills, mentre jo atenia les tasques pastorals més públiques. Ella ha estat la responsable de l'escola dominical i sempre ha donat suport i recolzat la meva tasca pastoral. Sempre ha estat pastora al meu costat.

A Vic hi ha establertes força comunitats religioses diferents, així com una gran diversitat d'esglésies evangèliques. Quina relació teniu entre vosaltres?

Personalment, jo conec tots els pastors evangèlics de Vic i hi tinc una bona relació. A nivell de comunitats, però, tot i que hem intentat establir llaços en algunes ocasions, el cert és que funcionem molt independentment; no fem activitats conjuntes. Quan hi havia [mossèn Rocaspana](#) a la parròquia del Remei de Vic, sí que havíem participat en cultes ecumènics i a algunes activitats interreligioses que ell organitzava.

Actualment, potser hi ha una mica de por que membres d'una església decideixin anar a una altra església, i per això cada comunitat va una mica a la seva. Però la veritat és que tots ens coneixem i ens respectem cordialment.